

از صف رزمندگان بیرون کشانده بودندشان، که ستان کم است و نمی توانید بیابید جبهه...
غرق اشک و ناله شده اند، چرا که بودندشان را در "جهاد" معنا کرده اند و فقط آن نوع بودن را می خواستند
از شان پرسیده بودند چرا انقدر زیر لباسهای نظامی تان لباسی پوشیده اید! خوب زمستان است کاپشن بپوشید!
گفته بودند دلمان نمی آید روی "لباس جبهه ای" لباسی بپوشیم...
خودشان را در آن ظاهر دوست داشتند...

اینها اصحاب امام حسین علیه السلام هستند، نه "ضحاک بن عبدالله" که عصر عاشورا امامش را تنها گذاشت و رفت...

امام حسین جان ما گرچه آن روز "والوتر الموتور" شده بود، یعنی تنهای تنها، ولی دیگر اصحاب آخر زمانی اش از راه رسیده اند، حسین جان هیچ گاه تنها نخواهد شد...

